

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Sabola a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Bedřicha ve věci žalobce: **S. O. O.**, nar. X, st. příslušnost Nigerijská federativní republika, bytem X, zastoupen Mgr. Tomášem Císařem, advokátem se sídlem Vinohradská 1233/22, 120 00 Praha 2, proti žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4, o **žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14.7.2015, č.j. MV-61884-5/SO-2015,**

t a k t o:

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 14.7.2015, č.j. MV-61884-5/SO-2015, **s e r u š í** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15.342 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 14.7.2015, č.j. MV-61884-5/SO-2015, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 4. 3. 2015, č.j. OAM-1428-30/ZR-2012, kterým byl žalobci ukončen přechodný pobyt podle § 87f odst. 2 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále také jako zákon o pobytu cizinců).

Napadené rozhodnutí opírá svůj výrok o skutečnost, že manželství žalobce s občanem Evropské unie zaniklo na základě pravomocného rozsudku soudu o rozvodu manželství. Prvostupňový orgán zahájil řízení o zrušení povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie na základě podnětu bývalé manželky žalobce, která je

občankou České republiky. Manželství bylo rozvedeno rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 1.10.2013, č.j. 46 C 8/2013-44, které nabylo právní moci dne 21.12.201, s tím, že manželství bylo uzavřeno dne 27.6.2009 v Prato, Itálie, přičemž žaloba na rozvod podaná manželkou došla místně nepřislušnému Obvodnímu soudu pro Prahu 7 dne 5.3.2012. Coby příčinu rozvodu manželka uvedla časté neshody a násilí ze strany žalobce, společné soužití bylo ukončeno v dubnu 2010 a od té doby spolu nevedli domácnost, nebydleli spolu, ani se sexuálně nestýkali. Dále, z manželství se dne 16.1.2010 narodil syn, který byl rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 25.10.2011, č.j. 9 P 42/2010-38, svěřen do výchovy matce a žalobci bylo uloženo přispívat na jeho výživu. Prvostupňový orgán proto dospěl k závěru, který byl potvrzen i žalovaným, že manželství žalobce s občanem Evropské unie zaniklo na základě pravomocného rozhodnutí soudu o rozvodu manželství, čímž byla splněna podmínka podle § 87f odst. 1 ZPC, přičemž před zahájením řízení o rozvodu toto manželství trvalo méně než 3 roky, pročež se neuplatní výjimka podle § 87f odst. 2 písm. c) ZPC. Žalovaný tím vyvrátil námitku žalobce stran toho, že manželství trvalo cca 4,5 roku (od uzavření dne 27.6.2009 do právní moci rozhodnutí o rozvodu dne 21. 12. 2013), a dle žalobce tedy bylo na místě uplatnit výjimku dle § 87f odst. 2 písm. c) ZPC.

Žalovaný k žalobcem zdůrazňovaným dopadům rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života poznamenal, že tyto se jeví zcela přiměřenými s ohledem na skutečnost, že žalobcův pobyt na území České republiky již přestal splňovat účel, za kterým mu byl umožněn, tedy manželství s občanem České republiky. Žalovaný doplnil, že žalobce měl pomýšlet o jiném oprávnění k pobytu na území České republiky od okamžiku, kdy manželství dne 21.12.2013 zaniklo. K žalobcově námitce, že bylo porušeno jeho právo garantované v čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, tj. právo na respektování soukromého a rodinného života, žalovaný uvedl, že z tohoto nutně nevyplývá právo cizince na vstup a pobyt v zemi, kde pobývá jeho rodinný příslušník, a odkázal rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 2 As 78/2006. Žalobce rovněž namítal, že mu nebylo v řízení umožněno uplatňovat jeho práva a oprávněné zájmy, neboť nemluví česky a nechápe smysl, podstatu, význam a účel jednotlivých institutů a úkonů správního řízení, o čemž nebyl správním orgánem přiměřeným způsobem poučen. Následkem toho mu nebylo umožněno vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, a proto tak učinil až ve svém odvolání. Žalovaný k tomu uvedl, že ze spisového materiálu vyplývá, že žalobce byl dne 3.2.2015 vyrozuměn prvostupňovým orgánem o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Nato se dne 9.2.2015 žalobce dostavil k prvostupňovému orgánu a v souladu s § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále také „SŘ“) mu bylo umožněno seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Žalobce se však s podklady pro vydání rozhodnutí seznámit nechtěl a nevyjádřil se k nim. Žalovaný k tomu podotknul, že si žalobce mohl a měl v souladu s § 16 odst. 3 SŘ obstarat tlumočníka na své náklady, přičemž prvostupňový orgán nebyl povinen žalobci tlumočníka ustanovovat. V souvislosti s otázkou tlumočení ještě žalobce v odvolání dodal, že nesouhlasí s údajem uvedeným v protokolu o jeho výsledku ze dne 14. 8. 2014, podle kterého si měl obstarat přítomné tlumočníka na vlastní náklady, když tlumočník byl ve skutečnosti vybrán správním orgánem, který rovněž nesl náklady tlumočení. Žalobce taktéž namítal nepřiměřený zásah do svého soukromého a rodinného života, a to s ohledem na svého nezletilého syna, s nímž má velmi dobrý vztah, stýká se s ním, chce se podílet na jeho výchově a řádně platí výživné. K tomu navrhnul důkaz výsledkem své současné družky a fotodokumentací a dodal, že argumentace správního orgánu, že účastník řízení se o manželku nestará a nijak ji nepodporuje, je zcela irelevantní a vůbec nemůže obstát. Rozhodnutí prvostupňového orgánu dle žalobce odporuje Úmluvě o právech dítěte, kdy podle čl. 7 odst. 1 této úmluvy má každé dítě právo znát své rodiče a právo na jejich péči, a dále odporuje veřejnému zájmu na tom, aby rodiče mohli vychovávat a stýkat se se svými dětmi. Žalobci

bylo na základě dohody rodičů přiznáno právo pravidelného osobního styku s nezletilým, který probíhá výlučně na území České republiky. Žalovaný k tomu však podotknul, že dle čl. 9 odst. 3 Úmluvy o právech dítěte státy uznávají právo dítěte odděleného od jednoho nebo obou rodičů udržovat pravidelné osobní kontakty s oběma rodiči, ledaže by to bylo v rozporu se zájmy dítěte. Rovněž čl. 10 odst. 2 Úmluvy o právech dítěte hovoří o tom, že dítě, jehož rodiče pobývají v různých státech, má až na výjimečné okolnosti právo udržovat pravidelné osobní kontakty a přímé styky s oběma rodiči. Úmluva o právech dítěte tedy požaduje ochranu pro vyjmenovaná práva dítěte, avšak nikde nestanovuje, že oba rodiče musí žít spolu se svým dítětem v jednom státě, přičemž pravidelné osobní kontakty lze zajistit i jinak, než udělením povolení k přechodnému pobytu.

Žalobce v žalobě namítl, že rozhodnutí žalovaného, jakož i prvostupňového orgánu, je v rozporu se zjištěným (navíc neúplně a nikoliv procesně řádně zjištěným) skutečným stavem věci a zároveň je nepřezkoumatelné, procesně vadné i věcně nesprávné. Dle žalobce nejsou relevantní pasáže věnované chování žalobce k manželce, neboť jednak toto není předmětem řízení a jednak nejsou tato tvrzení nijak prokázána. Žalobce poukázal na špatný psychický stav své bývalé manželky, pročež navrhoval provést důkaz znaleckým posudkem z oboru psychiatrie, s čímž se však žalovaný nijak nevypořádal. Iniciátorem rozvodu byla manželka žalobce, on sám se o něj nijak nepřičinil, přičemž žalobce jí uváděné důvody označil za irelevantní a lživé a její tvrzení za zmatená a přehnaná, a to až na hranici křivého obvinění či křivé výpovědi. Žalobce zdůraznil, že žalovaný tvrzení manželky před rozvodovým soudem v rozhodnutí bezdůvodně a bezvýhradně přejal, byla tak porušena zásada nestrannosti garantovaná jak správním řádem, tak Ústavou, resp. LZPS. Dále, ohledně splnění podmínek pro aplikaci § 87f odst. 2 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců žalobce namítl, že žalovaný pominul skutečnost, že řízení u civilního soudu je zahájeno podáním návrhu u věcně a místně příslušného soudu. Z příslušných rozhodnutí naopak jasně vyplývá, že žaloba na rozvod byla podána k nepřislušnému soudu, a není tedy prokázáno, kdy bylo řízení o rozvod skutečně zahájeno, pročež dle žalobce není zjištěn skutečný stav věci. Předmětné ustanovení nemíří na ty případy, kdy je manželství rozvedeno z podnětu občana Evropské unie, ale naopak z podnětu na něj se navazujících osob, aby bylo zabráněno účelovosti manželství, tedy aby se případně cizinci nerozváděli se svými protějšky okamžitě po získání bytového oprávnění. Tento žalobní bod pak žalobce uzavřel poukazem na přepjatý formalismus postupu správních orgánů, neboť dle jeho názoru manželství trvalo téměř (bez cca tří měsíců) požadované tři roky.

Žalobce dále namítl, že v řízení nebyla zkoumána přiměřenost rozhodnutí o ukončení přechodného pobytu žalobce, k čemuž žalobce odkázal na demonstrativní výčet zkoumaných kritérií přiměřenosti podle § 174a zákona o pobytu cizinců. V průběhu správního řízení nebylo zjišťováno, jaké mohou být dopady do rodinného a soukromého života žalobce a dotčených osob, což vyústilo ve zcela nedostatečná odůvodnění vydaných rozhodnutí. Žalobce je otcem svého syna, o kterého se řádně stará, a má za to, že je stále držitelem statutu rodinného příslušníka občana EU, kterým je jeho současná družka, občanka Slovenské republiky. K tomu žalobce poukázal na výše uvedený návrh na její výslech, přičemž v jeho neprovedení spatřoval opomenutý důkaz. Není pak případné tvrzení žalovaného, že žalobce měl svůj pobyt řešit jiným způsobem, kdy tento jiný způsob nebyl nikterak nastíněn, a nadto žádný takový způsob dle žalobce neexistuje. Žalobce byl držitelem přechodného pobytu, kdy účel takového pobytu změnit nelze, nevěděl o tom, že manželka podala žalobu na rozvod. Řízení o ukončení jeho pobytu bylo zahájeno z moci úřední, bylo pravomocně ukončeno, tedy pobyt již prodloužit nelze. Pokud by žalobce nyní podal žádost o přechodný pobyt se svojí družkou, správní orgán by tvrdil, že ve smyslu § 87y zákona o pobytu cizinců tato žádost není

spojena s tzv. fikcí pobytu. Žalobce ke své osobě zdůraznil, že není kriminální osobou, nikterak na České republice neparazituje, je zde integrován, a nutnost řešit svůj pobyt na našem území z Nigérie velmi pravděpodobně ohrozí jeho vztah s družkou a zejména se synem, kdy mu bude fakticky znemožněn jakýkoli styk s ním.

Závěrem žalobce namítl, že ho v průběhu řízení správní orgány nezákonně poučovaly o jeho povinnosti opatřit si na své náklady tlumočníka, byť v rámci řízení z moci úřední takovou povinnost nemá.

Žalovaný ve svém vyjádření odkázal na svou, již výše zmíněnou, argumentaci obsaženou ve svém rozhodnutí a navrhnul žalobu zamítnout jako nedůvodnou. Při jednání setrval žalobce na svém procesním stanovisku i právní argumentaci.

Ze správního spisu se podává obsah napadeného rozhodnutí tak, jak je již uveden výše, a následující listiny. Z protokolu o výsledku hlavního účastníka řízení, tj. žalobce, před prvostupňovým orgánem ze dne 14.8.2014, vyplývá, že byl vyslýchán prostřednictvím tlumočníka, přičemž protokol obsahuje poučení, že žalobce souhlasil s přibráním tlumočníka, kterého si obstaral na vlastní náklady. Předmětný tlumočník byl přitom ustanoven usnesením prvostupňového orgánu ze dne 14.8.2014, přičemž usnesení obsahuje shodné poučení o tom, že si tlumočníka opatřil žalobce na svoje náklady. Návazně na to prvostupňový orgán rozhodnutím ze dne 16.9.2014 přiznal tlumočnickovi odměnu, která byla vyplacena prvostupňovým orgánem. Dále byl žalobce vyrozuměn o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí přípisem (v českém jazyce) ze dne 26.1.2015, který byl žalobci doručen dne 3.2.2015, načež se dle protokolu ze dne 9.2.2015 dostavil k prvostupňovému orgánu a uvedl, že se nechce seznámit s podklady a ani se k nim vyjádřit. Tento protokol neobsahuje údaj o přibraném tlumočnickovi a ani z dalšího obsahu spisu nevyplývá, že by snad byl tlumočník ustanoven, či přítomen.

Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů vad řízení a nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Podle § 15a odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců *se pro účely tohoto zákona rodinným příslušníkem občana Evropské unie rozumí jeho manžel.*

Podle § 87f odst. 1 a odst. 2 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců (...) *Přechodný pobyt rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie, ministerstvo dále ukončí, pokud přestal splňovat podmínky uvedené v § 15a tohoto zákona (...) za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života rodinného příslušníka občana Evropské unie. (...) Přechodný pobyt na území se však rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie z důvodů uvedených v odstavci 1 větě druhé neukončí, pokud manželství s občanem Evropské unie zaniklo na základě pravomocného rozhodnutí soudu o rozvodu manželství nebo o prohlášení manželství za neplatné a před zahájením řízení o rozvodu nebo řízení o prohlášení manželství za neplatné toto manželství trvalo alespoň 3 roky a v době trvání manželství měl rodinný příslušník občana Evropské unie na území povolen pobyt nejméně 1 rok.*

Podle § 16 odst. 3 správního řádu *každý, kdo prohlásí, že neovládá jazyk, jímž se vede jednání, má právo na tlumočníka zapsaného v seznamu tlumočnicků, kterého si obstará na své*

náklady. V řízení o žádosti si žadatel, který není občanem České republiky, obstará tlumočníka na své náklady sám, nestanoví-li zákon jinak.

Jde-li o namítnutou vadu řízení spočívající v tom, že žalobce byl nezákonně poučován o povinnosti opatřit si na své náklady tlumočníka, soud obecně argumentaci žalobce přisvědčuje. Text § 16 odst. 3 správního řádu výslovně uvádí formulaci „řízení o žádosti“, přičemž lze předpokládat, že by zákonodárce volil obecnější označení, pokud by měl v úmyslu, aby toto ustanovení dopadalo na veškerá správní řízení. Zejména je však potřeba vzít na zřetel ústavněprávní a mezinárodněprávní požadavky na spravedlivý proces, konkrétně čl. 37 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, podle něhož každý, kdo prohlásí, že neovládá jazyk, jímž se vede jednání, má právo na tlumočníka, a dále čl. 6 odst. 3 písm. e) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, dle kterého každý, kdo je obviněn z trestného činu, má mimo jiné právo na bezplatnou pomoc tlumočníka, jestliže nerozumí jazyku používanému před soudem nebo tímto jazykem nemluví (podle judikatury Evropského soudu pro lidská práva jsou ustanovení úmluvy aplikovatelná i na řízení o správních sankcích před správními orgány), z nichž vyplývá, že § 16 odst. 3 SŘ nelze aplikovat na správní řízení zahájená z moci úřední (shodně Jemelka, L., Pondělíčková, K., Bohadlo, D.: *Správní řád. Komentář*. 5. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016; a Potěšil, L., Hejč, D., Rigel, F., Marek, D.: *Správní řád. Komentář*. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2015). Přesto však soud dospěl k závěru, že toto porušení ustanovení o řízení před správním orgánem není natolik podstatné, aby mohlo mít za následek nezákonnost rozhodnutí. Předně, navzdory opakovanému chybnému poučení ze strany prvostupňového orgánu byl u žalobcova výsledku dne 14.8.2014 přítomen tlumočník, který byl v souladu se zákonem ustanoven správním orgánem na jeho náklady. Tlumočník však nebyl přítomen při dostavení se žalobce k prvostupňovému orgánu dne 9.2.2015, kdy přitom z protokolu není patrné, jakým jazykem komunikace probíhala. Žalobce proto tuto vadu namítal zejména v odvolání proti rozhodnutí prvostupňového orgánu, a to v souvislosti s možností vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, k nimž se vyjadřoval právě až v odvolání. Ačkoli mohou vzniknout pochybnosti o tom, zda neustanovením tlumočníka v části správního řízení nemohlo dojít k faktickému odepření práva na vyjádření se k podkladům rozhodnutí před vydáním rozhodnutí prvostupňového orgánu, žalobce se k nim vyjádřil ještě v rámci správního řízení, byť se jednalo již o fázi odvolací. Žalovaný tak mohl k jeho vyjádření přihlídnout a případně je při svém rozhodování zohlednit.

Soud dále neshledal důvodnou námitku žalobce, že za situace, kdy byla žaloba na rozvod podána místně nepřislušnému soud, není prokázáno, kdy bylo řízení o rozvod skutečně zahájeno. Jak hmotněprávní, tak procesní účinky podání návrhu nastávají i tehdy, byla-li žaloba podána u věcně nebo místně nepřislušného civilního soudu. Toto jednoznačně vyplývá z textace § 82 odst. 1 věta první o.s.ř., podle něhož *řízení je zahájeno dnem, kdy došel soudu návrh na jeho zahájení* (a contrario např. k § 97 odst. 1 insolvenčního zákona, kde *insolvenční řízení lze zahájit jen na návrh; zahajuje se dnem, kdy insolvenční návrh dojde věcně příslušnému soudu*; zákonodárce zde výslovně projevil úmysl spojit zahájení insolvenčního řízení výhradně s podáním návrhu věcně příslušnému soudu), z judikatury (rozsudek Vrchního soudu v Praze sp. zn. 4 Cdo 42/94) a z komentářové literatury (např. LAVICKÝ, Petr aj. *Občanský soudní řád: Praktický komentář*, Wolters Kluwer, 2016, nebo JIRSA, Jaromír aj. *Občanský soudní řád, 2. část: Soudcovský komentář*, Havlíček Brain Team, 2013). Správní orgány obou stupňů se otázkou splnění lhůty, jak je stanovena § 87f odst. 2 písm. c) bod 2 ZPC, zabývaly a správně vyhodnotily, že manželství od jeho uzavření do zahájení rozvodového řízení netrvalo požadované tři roky.

Za důvodnou pak soud nepovažuje ani související námitku žalobce, že postup správních orgánů obou stupňů při vyhodnocení tříleté lhůty byl přepjatě formalistický. Žalobce

tvrzením, že k dovršení tříleté lhůty chyběly jen cca 3 měsíce, nepatřičně relativizuje zákonnou lhůtu. Přitom přehlíží zásadní význam lhůt v právu obecně, ale i smysl této konkrétní lhůty, tedy aby bylo zabráněno účelovosti manželství, kdy o úmyslu uzavřít manželství skutečně naplňující svou funkci má svědčit mj. jeho délka. K tomu soud dodává, že nesdílí přesvědčení žalobce o tom, že toto ustanovení míří výhradně na rozvody fingovaných manželství iniciované cizinci, neboť žádost o rozvod fingovaného manželství ihned po získání pobytového oprávnění cizincem může podat i ten manžel, který je občanem České republiky. Případnou účelovost manželství tak nelze vyloučit pouze odkazem na to, že návrh na rozvod podal manžel – občan Evropské unie. Nedodržení této lhůty pak samo o sobě neznamena ukončení přechodného pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie, jelikož správní orgán k tomuto přistoupí pouze za podmínky, že rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života rodinného příslušníka občana Evropské unie. Pokud tedy vyhodnocení délky trvání manželství předchází vyhodnocení zásahu do soukromého nebo rodinného života, je možné k prvně uvedenému přistoupit ryze mechanicky, neboť budou následně posuzovány okolnosti, které mohou tento formalismus korigovat.

Soud shledal důvodným žalobní bod, podle něhož žalovaný řádně nezkoumal přiměřenost rozhodnutí o ukončení přechodného pobytu žalobce, a to pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů této části napadeného rozhodnutí. Žalovaný ve svém rozhodnutí reagoval na tvrzení a argumentaci žalobce pouze do té míry, že vyvracel jeho odkazy na ustanovení Úmluvy o právech dítěte v obecné rovině, nijak se však nevypořádal s námitkami žalobce poukazujícími na jeho konkrétní situaci a poměry. Lze přisvědčit žalovanému, že Úmluva o právech dítěte nestanovuje, že oba rodiče musí žít spolu se svým dítětem v jednom státě, naopak předvídá a upravuje oddělení rodičů a jejich pobývání v různých státech. Z toho však není možné dovodit opak, tedy že by oddělení rodičů a jejich pobývání v různých státech nemohlo nikdy způsobit nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života některého z nich, v daném případě žalobce, popř. i zásah do práv dítěte. Ustanovení § 87f odst. 1 ZPC předvídá individuální posouzení zásahu do soukromého nebo rodinného života, takové konkrétní hodnocení, zejména pokud jde o dopady rozhodnutí do vztahu otce a syna, se však z odůvodnění napadeného rozhodnutí nepodává. Žalovaný se pak nezabýval ani tvrzením žalobce o vztahu s jeho družkou. K tomu soud podotýká, že nelze plně přijmout tezi žalobce, že se správní orgány vůbec nezabývaly okolnostmi žalobcova soukromého a rodinného života. Jak totiž vyplývá z rozhodnutí prvostupňového orgánu, ten konstatoval, že žalobce má přítelkyni, s níž však nebydlí (zjištěno výsledkem žalobce), a zjišťoval i další osobní poměry žalobce, např. bydlení (pobytovou kontrolou) nebo jeho vztah k synovi (placení výživného).

Ze shora uvedených důvodů zdejší soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná a rozhodnutí žalovaného zrušil § 76 odst. 1 písm. a), odst. 3 s. ř. s. pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí. Současně věc podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení žalovaný posoudí konkrétní dopady rozhodnutí do osobní sféry žalobce, zejména pokud jde o vztah žalobce s jeho synem, posoudí zároveň relevantnost tvrzení žalobce o jeho vztahu s družkou, popř. posoudí dopady rozhodnutí do tohoto vztahu.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s. Žalobci, který měl ve věci plný úspěch, náleží právo na náhradu nákladů řízení. Ty představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000 Kč. Dále přiznal soud žalobci náklady na zastoupení advokátem za 3 úkony právní služby [příprava a převzetí zastoupení, podání žaloby, účast při jednání soudu dle § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (dále jen „advokátní tarif“)] po 3 100 Kč [§ 7 bod 5 ve vazbě na § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu] a dále režijní paušál ve

výši 3 x 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu; celkem 13.200 Kč. Zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, a proto s ohledem na § 57 odst. 2 s. ř. s. se náhrada zvyšuje o částku odpovídající této dani – o 21 % z částky 13.200Kč, tj. o 2.142 Kč.

Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení byla žalované stanovena přiměřená lhůta podle § 160 odst. 1 části věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možností žalovaného tuto platbu realizovat).

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **l z e** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 28. listopadu 2017

Mgr. Aleš Sabol v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
P.